

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/57/2018
Identifikačné číslo spisu:	6112010674
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6112010674.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovarsyho v trestnej veci proti obvinenému S. D. a spol. pre zločin krádeže § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), b), e) Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 26. februára 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného K. N. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného K. N. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 26. októbra 2015, sp. zn. 4T/66/2012, uznal obvineného K. N. vinným zo zločinu krádeže v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. i) Tr. zák., ktorý spáchal s obvinenými S. C., O. S. a K. N. tak, že ako členovia organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Tr. zák.), spolu s W. K. pripravovali 18. apríla 2011 krádež do bankomatu Prima banky Slovensko, a. s. (Dexia banka Slovensko a. s. do 31. decembra 2011) v S. a to takým spôsobom, že W. K. uvedeného dňa na svojom osobnom motorovom vozidle zn. BMW ev. č. U. v čase okolo 16.00 hod. odišiel z miesta trvalého bydliska smerom na K., kde na parkovisko pri obci I. za ním prišiel obvinený S. C. a spoločne odišli smerom na Q., v Q. sa stretli s obvinenými K. N., O. S. a K. N., ktorý prišiel svojim vlastným osobným motorovým vozidlom, všetci odišli smerom do S. a zaujali miesta tak, aby mali pod kontrolou všetky prístupové cesty, takže W. K. s vozidlom zastavil pred S. smerom od W. na pravej strane od cesty cca 2 - 3 minúty jazdy motorovým vozidlom, obvinený K. N. s vozidlom zastavil smerom od W. na S., obvinený K. N. mal za úlohu sledovať hliadku OO PZ Jelšava, pričom stál tak, aby mal výhľad na budovu OO PZ, po odchode hliadky sa pripojil k obvineným S. C. a O. S., ktorí sa v čase medzi 23.00 hod. dňa 18. apríla 2011 až 03.10 hod. dňa 19. apríla 2011 opakovane pokúsili narušiť signalizáciu a vykonávať krádež do bankomatu, pričom pred prípravou krádeže do bankomatu sa obvinení S. C. a O. S. prezliekli do tzv. pracovného odevu, mali kukly a obuv na prezutie, pri komunikácii členovia skupiny používali vysielачky, mali so sebou rušičku GSM pásma a náradie potrebné k vykonaniu krádeže bankomatu, avšak od svojho konania upustili, pretože v odstavenom motorovom vozidle jeden z obžalovaných videl príslušníka polície, čo si oznámili cez vysielачky a z miesta odišli, pričom v

bankomate patriacom Prima banke Slovensko, a. s. (Dexia banka Slovensko a. s. do 31. decembra 2011), Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 bolo vtom čase 11.730 eur.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 46 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere tri roky, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok okresného súdu napadli prokurátor a obvinený K. N. (spolu s ďalšími obvinenými) odvolaniami, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému K. N. doručené 2. februára 2018 a jeho obhajcovi 17. januára 2018, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 28. februára 2018 dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že postupom konajúcich súdov bolo porušené jeho právo na obhajobu v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pretože od začiatku trestného konania namietal postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov vo vzťahu k jeho osobe, keďže jeho spojitosť s predmetnou trestnou vecou nebola preukázaná žiadnym legálnym spôsobom okrem výpovede svedka K., ktorá sa v priebehu konania menila, pričom tento svedok vo svojej prvotnej výpovedi nevypovedal nič ohľadom neho, čo má podľa obvineného za následok, že už samotné vznesenie obvinenia bolo v rozpore s Dohovorom.

K porušeniu práva na obhajobu došlo podľa dovolateľa aj vykonaním nezákonne získaných dôkazov spočívajúcich vo vypočutí svedkov mjr. Mgr. N. J. a pplk. Mgr. S. K., ktorí sa mali ako riadiaci operatívni pracovníci PZ zúčastniť akcie smerujúcej k odhaleniu krádeže bankomatu v S.. Napriek tomu, že z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa obvineného vyplýva, že operatívni pracovníci PZ nemôžu byť vypočutí ako svedkovia pred orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi, konajúce súdy sa touto judikatúrou neriadili a použili výpovede týchto svedkov ako dôkaz preukazujúci jeho vinu, a to aj napriek skutkovým zisteniam, že svedkovia ako príslušníci PZ celú akciu riadili a neboli priamymi svedkami žiadnych udalostí.

Porušenie svojho práva na obhajobu vidí obvinený aj v tom, že napriek skutočnosti, že v priebehu konania sa opakovane bránil, že nevlastní žiadne motorové vozidlo, v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia, v obžalobe, ako aj v rozhodnutiach konajúcich súdov sa uvádza „... a K. N., ktorý prišiel svojim vlastným osobným motorovým vozidlom...“ a to aj napriek skutočnosti, že bolo zistené, že obdobné vozidlo vlastní jeho brat, avšak toto je bielej farby, nie modré, ako to bolo uvedené, čo podľa obvineného potvrdzuje to, že konajúce súdy si pri riešení tohto problému vystačili s monitorovaním, ktoré nebolo v súlade s Trestným poriadkom.

V závere podaného dovolania obvinený poukázal na to, že odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia ani raz nepoužil jeho meno, čo jeho rozhodnutie vo vzťahu k nemu robí nepreskúmateľným a arbitrárnym a taktiež tým došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 383 a nasl. Tr. por. vykonal verejné zasadnutie, na ktorom prerokuje jednotlivé dôvody dovolania, ktoré uviedol, aby následne vyslovil porušenie zákona, na ktoré v podanom dovolaní poukázal a zrušil rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu v celom rozsahu.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním z 19. apríla 2018 vyjadril prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že rozhodnutia okresného súdu aj krajského súdu vo vzťahu k obvinenému K. N. považuje za zákonné a plne odôvodnené, pričom konajúce súdy náležite vykonali dokazovanie vo vzťahu ku skutku, na ktorom mal obvinený K. N. asť,

vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. a výsledky vyhodnotenia vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach podrobne popísali v odôvodnení svojich rozhodnutí. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí považuje prokurátor za zrozumiteľné a jednoznačné, pričom podľa jeho názoru sa konajúce súdy dostatočne vysporiadali s účasťou obvineného na páchaní predmetnej závažnej trestnej činnosti páchanej organizovanou skupinou. Postupom konajúcich súdov nedošlo podľa prokurátora k porušeniu práva na obhajobu vo vzťahu k obvinenému K. N.. Z tohto dôvodu sa prokurátor stotožnil s právnym posúdením konania tohto obvineného, ako aj s uloženým trestom. Navrhol preto, aby najvyšší súd dovolanie obvineného K. N. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., po tom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Súčasne platí, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (rozhodnutie najvyššieho súdu

zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že mimo obvineným označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (ale i akýkoľvek iný ním použiteľný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por.) stojí jeho námietka, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že žiadnym legálnym spôsobom nebola preukázaná spojitosť medzi ním a predmetnou trestnou činnosťou, pretože táto má skutkový charakter. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto nemohol takouto skutkovou námietkou obvineného zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015). Rovnako to platí aj o námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho znenia skutkovej vety rozsudku z dôvodu, že v skutočnosti nevlastní motorové vozidlo, na ktorú navyše prvostupňový súd už v pôvodnom konaní adekvátne reagoval (pozri str. 40 rozsudku).

Pokiaľ obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu tvrdiac, že sa v jeho odôvodnení vôbec nespomína jeho meno, poukazuje dovolací súd na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Napriek tomu sa žiada dodať, že krajský súd sa síce v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal odvolacími námietkami jednotlivých obvinených menovite, ale na str. 28 - 30 napadnutého uznesenia odpovedal na ich najdôležitejšie a v podstate opakujúce sa námietky súhrnne, teda aj vo vzťahu k obvinenému K. N.. Zároveň treba zdôrazniť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako súdu odvolacieho nemožno posudzovať izolovane, ale v spojení s prvostupňovým rozsudkom, s ktorým sa krajský súd stotožnil a na ktorého dôvody výslovne poukázal (str. 28 uznesenia). Sú prvého stupňa pritom v odôvodnení jeho rozsudku v členení podľa jednotlivých skutkov stručne ale dostatočne jasne uviedol, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia (najmä str. 20 - 33 rozsudku), akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení (najmä str. 35 - 39 rozsudku) a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou jednotlivých obvinených, včítane dovolateľa (najmä str. 40 - 41 rozsudku). Napokon je v tejto súvislosti potrebné uviesť, že ani súčasťou práva na obhajobu a ani práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo obvineného na rozhodnutie v súlade s jeho návrhom, predstavami alebo očakávaniami.

Možno preto uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je v predmetnej veci zjavne splnený.

Pokiaľ ide o námietku obvineného spochybňujúcu zákonnosť výpovedí svedkov - policajtov mjr. Mgr. N. J. a pplk. Mgr. S. K., ktorú obvinený vecne uplatnil tiež v rámci dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., treba v prvom rade uviesť, že táto obsahovo spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke obvineného je ale zároveň nutné konštatovať nesplnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorej dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. možno použiť iba vtedy, ak namietané okolnosti, ktoré boli dovolateľovi známe už v pôvodnom konaní, tento uplatnil najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Z predloženého spisového materiálu totiž vyplýva, že zákonnosť výpovede svedka mjr. Mgr. N. J. namietala na hlavnom pojednávaní iba obhajkyňa obvineného O. S. Mgr. Katarína Pastorková. Obvinený K. N. túto skutočnosť priamo ani prostredníctvom obhajcu v pôvodnom konaní vôbec nenamietal a rovnako tak nenamietal ani zákonnosť výpovede svedka pplk. Mgr. S. K.. Splnenie podmienky predchádzajúcej námietky podľa § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. sa pritom posudzuje samostatne u každého obvineného a na konštatovanie jej splnenia je potrebné, aby bola v dovolacom konaní uplatnená okolnosť v skoršom priebehu konania skutočne vytýkaná, t. j. aby bola táto predostretá ako výhrada, a to samotným dovolateľom, nie napríklad iba jeho spoluobvineným či prokurátorom (pozri uznesenie najvyššieho súdu z 25. septembra 2017, sp. zn. 1 Tdo V 15/2016).

Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom na nesplnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. nemožno dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v posudzovanej veci použiť. Napriek tomu ale považuje najvyšší súd za potrebné v tejto súvislosti vo všeobecnej rovine uviesť, že podľa § 119 ods. 2 veta prvá Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Preto bez ďalšieho nemožno ako dôkaz vylúčiť ani výpoveď policajta vykonávajúceho služobný zákrok o skutočnostiach týkajúcich sa jeho priebehu, s výnimkou skutočností, o ktorých sa dozvedel iba z vyjadrení, resp. vysvetlení na úkone zúčastnených osôb a ktoré možno získať len výsluchom týchto osôb v zodpovedajúcom procesnom postavení (primerane pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 26/1989 tr.)

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného K. N. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.